

Metoda „prošťastnění“ se ke zdraví

Karel Funk

Reakcí na zlo, které na nás vrženo námi prošlo a bylo přetaveno beze zloby, uraženosti či trpitelné pózy, to jest pouze nutnou sebeobranou, pochopením a odpuštěním, povstává dobro, jež je oním pravým stimulátorem duševního i fyzického zdraví i hybatelem obrody lidstva.

Obracíme-li se ke svým minulým křivdám se sebelítostí a zlobou na jejich (zdánlivé?) viníky, zavalujeme nitro i průchodnost proudění zdraví kamenem, přes který pak nemůžeme přijmout ozdravnou radost života ani sílu ke zkouškám přítomnosti. Takto oslabený organizmus nemá odolnost vůči nemoci. Strach z budoucnosti, její apriorní nepřijetí a nedůvěřivost k životu je mrzačením našeho budoucího zdraví. Strachem zatemňujeme budoucí harmonický průchod okolnostmi a tím se k nám jako k magnetu přitahují překážky v podobě svízeli a nemocí. Jsme-li trvale připraveni hněvat se na okolnosti a na ty, kteří kříží naše plány a libosti, či upadáme-li do uraženosti na osud, pak nás budoucnost do štěstí nepustí. Plány a ideály zkrachují, abychom si osvojili nepřipoutanost. To však nemá vést k nečinnosti. Zároveň totiž platí: argument, že "má-li to tak být, tak se tak stane" lze použít až po vynaložení maximálního úsilí podle nejlepšího vědomí a svědomí, tedy až nakonec. Je-li použit napřed, tedy namísto poctivé práce, pak je to jen pohodlnost nebo fatalismus. Dané máme jen narození a smrt, to mezi tím je na nás. Je tedy naší věcí, co uděláme s okolnostmi, které nás v životě potkávají.

Budoucnost máme ve svých rukou

Máme sami v rukou buď radostné, případně alespoň snesitelné vpuštění do budoucnosti, nebo naopak kupení destrukce, překážek a chorob. Směřujme tedy do budoucnosti šťastně, ať se nám jeví jakákoli. Lze si ji prozářit tím nejlepším, co v sobě nalzáme, navázat k ní odevzdaný, spokojený vztah, kdy vše, co přijde, vítáme jako dar boží, a věřit dopředu, že všechny překážky odpovědně přijmeme a s vyšší pomocí se z nich správně poučíme. Tím se k budoucnosti "prošťastňujeme", svítíme si na cestu. Některé těžkosti se tak samy odklízejí z cesty, jiné jsou snesitelnější. Tak jako někteří léčitelé hojí ránu tím, že vytvoří mentální model zdravého orgánu či oblasti, zafixují jej do zraněného nebo chorobného místa a napustí jej magnetizmem (pránou), tak se můžeme sami cvičit vytvářet budoucí zdraví své nebo druhých. Má to však jeden předpoklad: musíme to dělat soustředěně, ale lehounce. Pak po určitém úsilí sami vycítíme, zda si nemoc či zranění o to sama řekne. Je-li v tom naše nižší chtění, nebo není-li ještě čas na uzdravení, pak to tam "ládujeme" silou, přes moc a ono to tam stejně "nedrží", jako když opadáva nahozená omítka.

Bolest provází poznání

Radost bývá opojena sama sebou, spokojena sama v sobě, a proto nehledá. Bolest hledá své příčiny i cesty ven, prohlubuje a zcitlivuje. Bolest proto otevírá mnohé cesty, které by radost nenašla. K bolavým situacím jsme byli přivedeni vyšším zákonitým řízením, abychom jejich postupným přeměňováním nabývali zdravých protilátek. Odstranění bloku, rozpuštění bolesti musí přijít až jako poslední fáze poté, co jsme sami cosi z vlastních sil proměnili, či alespoň přijali. Začínáme-li naopak od konce, odblokováním, pak jsme se jen vyhnuli jedné oblasti svého vývoje a připravili se o možnost utvářet svůj život podle věčných zákonitostí a tím i o výtěžek zkušenosti. Bolavá místa života nás mají prohloubit a naučit zodpovědnému jednání. Bůh na nás vkládá vždy jen tolik, kolik můžeme unést. Ale kolik uneseme, to ví on lépe, a je toho někdy mnohem víc, než bychom sami připustili. Izoluje-li se člověk předčasným či nepřirozeným usnadněním situace od osudových struktur, nevyvíjí pak pro sebe předurčené ozdravné síly k nesobeckosti, odvaze, trpělivosti, soucítění, k intenzivnějšímu obrácení se ke Kristu. Uhne-li od trpělivého řešení bolavých míst pocházejících z minulosti, zůstává osudový program, přijatý před zrozením, nevyplněn. Metody jako auditing, holotropní dýchání, hypnotická či polohypnotická regrese a další zasahují do éterických struktur jedince obsahujících karmické vzpomínky, čímž narušují vazby na éterickou organizaci okolí i na "území", kde lze najít Ježíše Krista. Dokud člověk sám nezatouží po změně, nelze mu natrvalo pomoci.

I strádání má svůj smysl

Není-li duše klienta či pacienta připravena, aby se bez strádání poučila a pokročila, a jsou-li ostruhy strádání předčasně odstraněny, rozbují se nectností větší silou a tím větší silou pak někdy později zasáhne osud. Ani předpovědi do budoucna nepotřebujeme. Jsme tu, abychom cvičili vnitřní orientaci, sledovali pozorně okolnosti, svobodně se rozhodovali a nesli riziko omylu. Samostatným pozorováním, které okolnosti a situace se nám jakoby nešťastnou náhodou stále znovu a znovu "safrá jako na potvoru" vracejí, můžeme vydobývat poznání o své povaze nebo zatížení. Není to totiž náhodné, něco bychom měli rozpoznat. Když nás něčí jasnovidný poznatek zbaví možnosti volby a nalinkuje nám "správné" chování, či nás zbaví obav, se kterými jsme se ještě nějaký čas měli potýkat a hledat jejich smysl, je to, jako když nám někdo u křižovatkových testů v autoškole přistrčí tahák se správným řešením. Zkoušky se pro tu chvíli zdají být vyřešeny, ale v praxi se nám toto usnadnění, které nás odvedlo od samostatného porozumění situaci, může stát tragickým.

I v příčinnosti našich těl je obsažena výzva minulosti pro současnost. Jen nemoc, která nám předala své poselství o nutnosti cosi napravit, splnila účel. Je samozřejmě správné a nutné hledat cesty k uzdravení. Současně s tím ale musí jít cesta pokorného přijetí choroby a cesta změny. Obrazně řečeno – je sice pravda, že ležíme tak, jak jsme si ustlali, ale zároveň se můžeme vynasnažit poctivou prací, abychom si vydělali na lepší strožok a polštář. Zatímco některá niterná zkaženost vytlačila nad sebou zesponu (z éterického a astrálního těla) do fyzického těla nemoc, asi jako když kvasící obsah láhve vytlačil zátku, pak zbaví-li nás například léčitel náhle obtíží, aniž bychom se zároveň dostali alespoň na jejich stopu, je to, jako kdybychom zatlačili kvasící nečistotu zátkou zase zpátky. Nějaký čas je zdánlivá pohoda, chválíme léčitele. Pak ale zátku vyletí tím prudčeji, nebo láhev praskne celá, aby kvasící nečistoty, které byly zralé, tím razantněji vybuchly.

Pomáhejme splácet dluhy

Je tu však i jiná cesta pomoci, která je v souladu s vyššími duchovními zákonitostmi. Vybízili nás Kristus, abychom navzájem nesli svá břemena, neznamená to, že bychom je měli předčasně zahazovat. Znamená to něco užitečnějšího a krásnějšího. Máme sice platit své dluhy, protože musí být zachován zákon rovnováhy. Někomu, koho milujeme, však můžeme pomoci platit dluhy naší láskou. Platí to za předpokladu, že tento člověk již přijal poselství své choroby, že se "poučil". Pak mu zbytek dluhu můžeme pomoci nést. Převezmeme zbytek jeho břemena a ulehčíme mu od bolesti. Zbývající polinka jeho osudové hraničky můžeme spálit ohněm naší lásky. Daskalos k tomu vysvětluje: "Když jsme ochotni udělat něco takového, Logos vezme devět desetin zbývajícího dluhu, takže nám ve skutečnosti zbude pouhá jedna desetina. Výsledný dluh, jenž musí být splacen, je tudíž mnohem menší a sníží se i množství nevyhnutelné bolesti. Nejde o nějaká lichvářská procenta, ale o zákon přírody. Představte si, že někoho, kdo během několika životů zabil hodně lidí, někdo miluje. Láskyplné pouto je mezi nimi už celá staletí. Ta osoba může dobrovolně, vědomě či nevědomě přijmout část karmy toho, koho miluje, za předpokladu, že většina dluhu již byla oním člověkem splacena a že se mezitím poučil. Jinak by to "nebylo povoleno". Něco podobného platí i při léčebném pomáhání. Podle R. Steinera musí pomáhající dospět ke stavu, že je ochoten převzít tíhu nemoci z druhého na sebe. Na naše zdraví pohlížejme jako na povinnost spravovat tělo, které nám bylo na dobu pozemského žití propůjčeno. Naše těla nejsou naším dílem, ani dílem zemské výživy, ale dílem nekonečné, neumdlévající práce lásky Boha a jeho hierarchických bytostí. Každý z dvanácti zodiakálních řádů vytvořil a každou vteřinou udržuje jednu část našeho těla. Nic z našich těl není naše, vše jsme obdrželi neúnavnou činností těchto živoucích rukou božího těla. Kéž dovedeme tím, co jsme od nich dostali, splatit alespoň malou část dluhu. Je to nekonečný dluh lásky hierarchickým bytostem, ale i lidem a všem přírodním říším, které nás ve svém lůně po celé věky vyvíjely a opatrovaly a které každou vteřinou udržují náš život. Plameny věčné boží lásky a tvorby nás vytvářejí a obnovují. Proto péče o naše zdraví je povinností vůči Bohu.